

Η αγάπη Πάρρησε να ξημερώσει

Πώς είναι να είσαι το
μυστικό του ανθρώπου
που αγαπάς;
Πώς είναι να είσαι το
μυστικό της ίδιας σου
της αγάπης;

Νανά Αλεξίου

ΕΣΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΙΤΛΟΣ: Η αγάπη άργησε να ξημερώσει
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Νανά Αλεξίου
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Εκδόσεις Έξη
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Νανά Αλεξίου
Copyright © 2021 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5240-34-9

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

ΝΑΝΑ ΑΛΕΞΙΟΥ

Η ΑΓΑΠΗ ΑΡΓΗΣΕ ΝΑ ΞΗΜΕΡΩΣΕΙ

Εκδόσεις Έξιν

Παρόν...

«Συνέχισε. Έχεις μείνει πίσω στο στοίχημα» ήχησαν ξανά τα λόγια του στον ταραγμένο ύπνο της. Η Μανόλια ανακάθισε στον βελούδινο καναπέ του σαλονιού της. Κρύος ιδρώτας έλουσε το κορμί της. Στα χέρια της ακόμα βαστούσε το μουσκεμένο από τα δάκρυά της πουκάμισο του Αλέξη.

Τα μάτια της έτρεξαν στο μισοσκοτάδο. Κοίταξε από το παράθυρό της. Στις μύτες των ποδιών γύρεψε στον ουρανό το φεγγάρι. Τίποτα. Μόνο σκοτάδι μπόρεσε να διακρίνει, όμοιο με της ψυχής της.

Δεν έπρεπε να το είχες κάνει αυτό, μονολόγησε η γυναίκα.

Γράπωσε το κινητό της και διάβασε ξανά το μήνυμά του. Ναι, ήταν ξεκάθαρο ο αγαπημένος της γνώριζε το ένοχο μυστικό της.

Άραγε εδώ και πόσο καιρό γνωρίζεις αυτό που σου έκρυβα; Γιατί μου άνοιξες τώρα τα καρδιά σου; Τόσο πολύ ήθελες να τελειώσεις εμάς; αναρωτήθηκε η καρδιά της. Έκλεισε τα μάτια της αναζητώντας ένα καταφύγιο μέσα της. Δε βρήκε κανένα. Σε κάθε γωνιά, σε κάθε κρύπτη του μυαλού της, παραμόνευαν οι δαίμονες του χθες.

Αχ και να μπορούσε να γυρίσει τον χρόνο πίσω! Πέταξε το κινητό στο πλάι της και πήρε αγκαλιά το λευκό χνουδωτό μαξιλαράκι του καναπέ της. Πήρε να το μαλάζει στην αγκαλιά της, όπως θα έκανε στην πονεμένη της ψυχή.

Εκείνη τη στιγμή πόθησε να θυμώσει με τον Αλέξη, αλλά δεν μπόρεσε να το κάνει. Όμως σίγουρα μπορούσε να θυμώσει με το παρελθόν, με τα λάθη, με τις ατυχείς επιλογές της, μα κυρίως με τις επώδυνες παραχωρήσεις στα θέλω της, όταν ο Στέφανος πριν ένα χρόνο τής είχε «πέταξει το τυράκι» κι εκείνη κλείνοντας τα αυτιά της στη φωνή της νηικής δέχτηκε να παίξει ρόλο πρωταγωνίστριας σε αυτή τη φαρσοκωμωδία.

Η Μανόλια έκανε μια γκριμάτσα απογοήτευσης. Δεν υπήρχε καλύτερη στιγμή από εκείνη για να κρίνει και να αξιολογήσει την ερμηνεία της. Ω ναι, τα είχε πάει περίφημα. Είχε εκτελέσει την αποστολή της με αδιαμφισβήτητη... αποτυχία. Κοίταξε για μία ακόμα φορά την οθόνη του κινητού της και ο θυμός, χείμαρρος ορμητικός, ήταν έτοιμος να της φράξει το λαρύγγι. Έκανε να τρίψει τα ξεραμένα αυλάκια των δακρύων από το πρόσωπό της ψάχνοντας στη συρταριέρα του χολ για το πακέτο με τα τσιγάρα της. Είχαν περάσει δώδεκα μήνες από τότε που είχε κάνει το τελευταίο τσιγάρο.

Ήταν η μέρα που η Μανόλια είχε επιτρέψει στον Αλέξανδρο να αποκτήσει ένα κομμάτι από τη ζωή της.

Εσύ φταις Στέφανε. Ανάθεμά σε! Εσύ και οι φαινές προτάσεις σου!

Τα δάχτυλά της επέμεναν να σκαλίσουν με φούρια ένα προς ένα τα συρτάρια. Με επιφώνημα νίκης ανακάλυψε το πακέτο στο τελευταίο συρτάρι κάτω από ξεχασμένα διαφημιστικά έντυπα. Το γράπωσε με μανία και όρμησε στον καναπέ δίπλα στο τζάμι του παραθύρου της. Πήρε

το κινητό στα χέρια της. Μήπως να του έγραφε μια απάντηση; Σκάλισε με τρεμάμενα δάχτυλα την οθόνη του και μέσα καθρεφτίστηκαν τα μάτια της σαν δυο σκοτεινοί ουράνιοι θόλοι. Τα μακριά μαύρα της μαλλιά είχαν γεμίσει κόμπους και το λαμπερό της πρόσωπο τώρα έμοιαζε με θολή καρικατούρα.

Όμως, τι θα μπορούσε να του γράψει; Όσο πάλευε να βρει την απάντηση, ο ουρανός του λογισμού της πήρε να βαραίνει κι άλλο από σύννεφα πιο σκοτεινά και από αφέγγαρης νύχτας. Δεν έτρεφε αυταπάτες. Έπειτα από την αποκάλυψη της απατεωνιάς της δεν είχε και πολλές ελπίδες να σώσει τη σχέση της. Η ανασφάλεια περιχαρής «ετοιμάστηκε» να ποδοπατήσει την ύπαρξή της.

Όχι, ύψωσε τη φωνή της. Δε θα επέτρεπε στον εαυτό της καμία ηττοπάθεια.

«Θα τη βρω την άκρη με οποιοδήποτε κόστος. Δε θα σε αφήσω αγάπη μου να φύγεις έτσι απλά από τη ζωή μου» αναφώνησε με πείσμα.

Νευρικά πήρε να παίζει με το κατακόκκινο πακέτο των τσιγάρων της. Το άνοιξε. Το είδε γεμάτο, πρόθυμο. «Όχι», είπε ξανά και το έκλεισε. Δε θα υποχωρούσε στον εθισμό της νικοτίνης. Με

αποφασιστικότητα το πέταξε από την ανοιχτή μπαλκονόπορτα στον ακάλυπτο χώρο της αυλής.

Η μάνα της συνήθιζε να λέει: «μερικά πράγματα δεν τα κόβεις εσύ, στα κόβει η ζωή...»

«Έ ναι, είσαι μεγάλη ρουφιάνα παλιοζωή», αναφώνησε η Μανόλια μπαϊλντισμένη.

Το σκοτάδι τη ρούφηξε στα σωθικά του.

Προβλεπόταν μια νύχτα άγρυπνη.

Άγρυπνες νύχτες, οι πιο αρμόδιες για τα τεφτέρια του μυαλού. Αφαιρέσεις, προσθέσεις και χρωστούμενα... όλα πανέτοιμα να παρελάσουν με καμάρι στήνοντας ξανά το έργο της ζωής μου.

Κοιτάχτηκε στο τζάμι αναζητώντας την αλήθεια της ύπαρξής της. Στην τούρτα των γενεθλίων της είχε ήδη σβήσει τριάντα δύο κεριά. Όμως, τίποτα πάνω της δεν άφηνε να φανεί πως λιγόστευε η ομορφιά της. Λεπτή και λυγερή σαν λαμπάδα διατηρούσε τη νεανική της εμφάνιση. Μακριά μαύρα μαλλιά, αφεγάδιαστη επιδερμίδα, σοκολατένια μάτια κι έντονα σαρκώδη χείλη συμπλήρωναν το παζλ ενός προσώπου που δεν περνούσε ποτέ απαρατήρητο. Ωστόσο, το δυνατό της σημείο ήταν οι καμπύλες της και ιδιαίτερα η οπίσθια οπτική της που φρόντισε πάντα να τονί-

ζει τόσο όσο να κάνει τ' αρσενικά να χάνουν τα μυαλά τους.

Οι άντρες τη μακάριζαν για την ομορφιά της και οι γυναίκες τη φθονούσαν για τον ίδιο ακριβώς λόγο. Ελάχιστοι ήταν αυτοί που μπορούσαν να διακρίνουν την αλήθεια της θλίψης στο βλέμμα της και μετρημένοι στα δάχτυλα του ενός χεριού ήταν αυτοί που γνώριζαν τον προσωπικό της Γολγοθά, τη ζωή με τον διαβήτη.

Κρατούσε κρυφή την πάθησή της εξαιτίας της αντίδρασης των ανθρώπων. Στο άκουσμα και μόνο της λέξης «διαβήτης» έκαναν ένα βήμα πίσω, λες και ήταν μεταδοτικό. Όσο για την ίδια είχε πλέον αποδεχτεί πως ο διαβήτης κι η αφεντιά της πήγαιναν πακέτο.

Κοίταξε το ρολόι στο κινητό της. Ήταν η ώρα για να κάνει τη μέτρησή της. Πήρε τις μονάδες που έπρεπε και αισθάνθηκε πανέτοιμη να μετρηθεί με τον επόμενο δαίμονα... τις αναμνήσεις της.

«Ζωή στα άκρα», αποκαλούσε τον βίο και την πολιτεία της, η καλύτερή της φίλη. Λάθος. Η μοναδική της φίλη, η Μπέτυ.

Μάλιστα, όταν είχε ξεκινήσει το νταραβέρι με τον Αλέξη, επιθυμώντας το καλό της, την είχε

προειδοποιήσει πως η μόνη περίπτωση για να τον χάσει σίγουρα ήταν να κοιμηθεί μαζί του. Κι εκείνη δεν το είχε κάνει για μία μόνο νύχτα, αλλά για έναν ολόκληρο χρόνο.

Εντάξει καλέ μου φίλε πόνε, είμαι έτοιμη, ψιθύρισε το κάλεσμά της.

Ψαχούλεψε στο πλαϊνό τραπεζάκι. Βρήκε το ανοικτό μπουκάλι με το φτηνιάρικο λευκό κρασί. Έβρεξε τα χείλη της. Το υγρό κύλησε «καίγοντας» τη γλώσσα της. Τα σωθικά της βυθίστηκαν σε μια γλυκιά νάρκη. Καθιστή στην άκρη του καναπέ άφησε το κεφάλι της να κρεμάσει και τα καστανά μαλλιά της σαν κοιμισμένα φίδια κουλουριάστηκαν γύρω του.

Η ανάσα της μπουρδουκλώθηκε με τον λυγμό της. Ένιωθε σαν να είχε δεχθεί γροθιά στο στομάχι. Χάρηκε. Έπρεπε να νιώσει τον πόνο να τη διαλύει για να μπορέσει να σταθεί όρθια την επόμενη μέρα.

Ω... Αλέξη... εσύ, αγάπη μου, ήσουν το μάθημά μου.

Το μούδιασμα απλώθηκε σε όλο της το κορμί. Ένιωθε πως είχε χάσει κάτι από την ψυχή της. Μια ακτίδα φωτός εισέβαλε από το παράθυρο στο

μούσκεψαν την καρδιά της αναμοχλεύοντας τη μνήμη.

Το κακό είναι πως δεν υπάρχει ομπρέλα για τη μελαγχολία... Ναι, αυτή η μελαγχολία του ονείρου... Ωστόσο, κάποιες φορές κάνει καλό, ανοίγει τους πόρους της ψυχής...

Σφάλισε τα βλέφαρα. Είχε περάσει καιρός από τότε που τελευταία φορά είχε αφουγκραστεί την ύπαρξή της, γιατί ο έρωτας την είχε απορροφήσει εντελώς κλέβοντας όλο τον προηγούμενο χρόνο τις στιγμές της.

Φτάνοντας στα πρώτα -άντα πίστευα πως είχα κατασταλάξει στο ποια είμαι. Μύθος. Τελικά, μέσα από δοκιμασίες ο άνθρωπος μπορεί να αρχίσει να υποψιάζεται τι κουβαλά μέσα του. Και είναι αυτές οι δοκιμασίες που αυτόματα γίνονται τα κλειδιά στις ατέλειωτες καστρόπορτες της ψυχής του.

Η Μανόλια αναστέναξε χολοσκασμένη. Ξαναδιάβασε για πολλοστή φορά το μήνυμά του. Με πρόσωπο στραγγισμένο από κάθε ζωντάνια ξεροκατάπιε τον κόμπο που της έφραζε το λαρύγγι. Το κεφάλι της κόντευε να εκραγεί και η ανάσα της βγήκε ακανόνιστη.

Κι εκείνη τη στιγμή επέλεξε ο «διαολάκος»

της να πει τα δικά του χειροκροτώντας ηδονικά: «Μη σκας! Δεν έγινε κάτι σπουδαίο. Απλώς ο καλός σου ανοίγοντας επιτέλους τα χαρτιά του, άνοιξε την πόρτα της ψυχής του. Δε θα το έκανε αν πραγματικά δεν τον ένοιαζες... Έλα, δεν ήρθε και η συντέλεια του κόσμου. Εκμεταλλεύσου το. Πριν προλάβει να κλειστεί ξανά στο καβούκι του μπούκαρε και κλέψ' του την καρδιά».

Πας στοίχημα πως δε θα τα καταφέρω; Τον αντέκρουσε η Μανόλια «καρφώνοντας» το είδωλό της στο τζάμι.

Δεν περίμενε ποτέ της πως θα συναντούσε στη ζωή της έναν άντρα, όπως ο Αλέξανδρος Αντωνίου και σίγουρα δεν περίμενε πως η απαιτητική της καρδιά θα δήλωνε τόσο εύκολα παραίτηση άνευ όρων στον έρωτά του.

Λένε πως μετά τη γνωριμία αρχίζει ο ένας να μαθαίνει τον χαρακτήρα του άλλου.

Πλάνη. Έπειτα από την πρώτη συνομιλία των ματιών αρχίζει το κυνήγι των μυστικών του άλλου. Κι αυτό το κυνήγι μετουσιώνεται αυτόματα σε θέμα πίστης κι εμπιστοσύνης στις δυνάμεις σου πως όσο κι αν προχωρήσεις δε θα πληγωθείς, δε θα διαλυθείς.

Η Μανόλια από τη δική της πλευρά είχε οργανώσει τη στρατηγική της επιλέγοντας προσεκτικά τι θα φανέρωνε και κυρίως με ποια σειρά. Για να κερδίσει το στοίχημά του ο Στέφανος, έπρεπε να τον κάνει να την ερωτεύει. Μπαίνοντας στο πετσί του ρόλου της μια επιθυμία είχε κυριεύσει την ύπαρξή της: να πετύχει το ακατόρθωτο, να γίνει η ίδια το πιο ακριβό, το πιο βαθύ μυστικό του. Και το είχε πράξει ρισκάροντας τα πάντα, ακόμα και την ψυχή της, προκειμένου να κερδίσει την καρδιά του, τα μυστικά του και τους φόβους του.

Η αγάπη κάργησε να ξημερώσει

*Η Θάλασσα δεν ξεκουράζεται ποτέ,
γιατί πάντα γυρεύει τον Ουρανό της.*

Η Μανόλια ζούσε ακροβατώντας ανάμεσα στη δυσπιστία και στον έλεγχο. Είχε μάθει να ορίζει την καρδιά της με τη λογική. Ένωθε ζωντανή, μέχρι που μια πρόκληση ήρθε να ανατρέψει τα δεδομένα της.

Ο Στέφανος ήθελε να εκδικηθεί τον Αλέξανδρο, τον άντρα που του είχε κλέψει τη ζωή... Όμως, μόνο με τη βοήθεια μιας γυναίκας θα μπορούσε να το πετύχει και αυτή δεν ήταν άλλη από τη Μανόλια.

Εκείνη μπήκε στη ζωή του ξαφνικά και γρήγορα μοιράστηκε μαζί του τον κόσμο της. Εκείνος έγινε κομμάτι του χρόνου της φέρνοντας την αντιμέτωπη με τον ίδιο της τον εαυτό. Γιατί ο Αλέξανδρος δεν ήταν ένας συνηθισμένος άντρας, αλλά ο άντρας της ζωής της... μία μικρή χαραμάδα στο όνειρο. Όμως, τι θα συμβεί, όταν το όνειρο κλέψει την καρδιά της;

Οι συνειδητές επιλογές της Μανόλιας θα την οδηγήσουν σε μια ανελέητη αναμέτρηση με ανομολόγητα μυστικά. Αλλά δεν ήταν η μόνη που κάτι έκρυβε. Και κάθε μυστικό έχει το τίμημά του...

Στον έρωτα όλα επιτρέπονται και όλα μπορούν να συμβούν. Αλήθεια και ψέμα γίνονται πρωταγωνιστές μιας ιστορίας όπου όσοι πιο πολλοί άνθρωποι υπάρχουν, τόσο πιο πολλά μυστικά σφραγίζουν για πάντα τις ζωές τους...

ΕΛ0049

ISBN 978-618-5240-34-9

9 786185 240349